

24 квітня у прес-клубі майстер-клас від Богдана Кутєпова – усе про відео та стріми у роботі журналіста

Запрошуємо представників тернопільських ЗМІ до участі у тренінгу на тему: «Створення відео сюжетів як складова сучасної журналістики». Тренінг відбудеться 24 квітня (вівторок) у приміщенні Тернопільського прес-клубу (вул. Качали, 3) Тренер: БОГДАН КУТЄПОВ – український [журналіст-розслідувач](#), журналіст hromadske.ua, документаліст, скандаліст, баяніст.

Участь безкоштовна згідно акредитації за тел. 050-528-03-15, 096-390-30-25. Кількість місць обмежена.

Програма тренінгу [Тренінг-Тернопіль-24 квітня 2018](#)

13:00 – 14:30 – Відео як ефективний механізм залучення аудиторії. Сторіцентричність. Інструменти створення відео

14:30-14:45 – кава

14:45 – 16:00 – Соцмережі та інші платформи для поширення. Монетизація. Авторське право.

16:00-17:00 – перерва

17:00-18:30 – Мобільні додатки для створення відео. Основи зйомки та монтажу

18:30 – 18:45 – кава

18:45 – 20:00 – Стріми. Практикум

Захід проводиться в рамках проекту «Регіональна школа сучасної журналістики», що його реалізує Тернопільський прес-клуб за

Чи потрібно Тернополю стільки журналістів?

У Тернополі є кілька місць, де можна опанувати журналістській фах як на державній, так і на платній формі навчання, або ж у волонтерських структурах. Так тернопільська філія Відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна» готує журналістів та видавців. Сьогодні там навчається 22 студента і ціна навчання на рік становить 8000 гривень. Є можливість безкоштовної журналістської освіти у Тернопільському національному педагогічному університеті імені Володимира Гнатюка, але якщо вступати там на платну форму навчання, то треба приготувати понад 12000 гривень на рік. Як на безкоштовній, так і на платній основі готує відповідних спеціалістів Галицький коледж імені В'ячеслава Чорновола. Вже п'ятий рік діє Регіональна школа сучасної журналістики – навчально-освітній проект Тернопільського прес-клубу, який безкоштовно дає його учасникам унікальні можливості здобути та вдосконалити знання з практичної журналістики. Загалом цього року потенційних працівників тернопільських ЗМІ випускається близько сотні. Але чи потрібна сьогодні така кількість молодих спеціалістів місцевому медіа-ринку? І чи потребують місцеві ЗМІ журналістів без досвіду роботи? Аналіз пропозицій тернопільських роботодавців в сфері мас-медіа показав, що для більшості з них не так важливий досвід роботи, скільки хист до професії і бажання розвиватись. Для прикладу, на момент вивчення автором даної ситуації були вільні місця на тернопільській радіостанції «УХ-радіо», і там дали зрозуміти, що якщо молода людина справді хоче працювати, то всього необхідного їй навчать вже у процесі роботи. Так само на

телеканалі ІНТБ, де повідомили, що стаж роботи не відіграє домінуючого значення, головне – бути впевненим у своїх можливостях і не боятись змінюватись. А от у сферу газетно-журнального виробництва у Тернополі недосвідченому журналісту, як виявилось, потрапити набагато важче. Наприклад, в обласній газеті «Свобода» штат заповнений журналістами з досвідом роботи. Те саме відповіли ще у двох редакціях.

Наталя Корпан, слухачка «Школи сучасної журналістики»

Куди подіти непотрібні книги в Тернополі?

Це питання постає, коли вдома назбирається купа книжок, які вже роками, а часом і десятиліттями, лише назбирають пил і займають корисний простір дому, який можна застосувати для чогось іншого. То що ж з ними робити, адже просто викинути книжку у сміття у книгоманів рука не підніметься. Найперше – можна занести у бібліотеку. Наприклад, ту, що на вул. Лепкого, 6 (масив Сонячний), там від мене охоче прийняли близько 20-ти книг – всі, що приніс. До речі, у деяких тернопільських бібліотеках є окремі відділи “буккросингу” (тобто обміну книгами – я можу принести свою, а взамін беру почитати чийсь). Є такі, наприклад, у обласній бібліотеці для молоді по вул. Нечая, 29 (Новий Світ) та в обласній універсальній науковій бібліотеці (бульвар Шевченка, 15). Знайдете ви полиці для такого обміну також у відомих

рестораціях «Коза» і «Мамонт». Наступна адреса – відома благодійна організація «Карітас». Там приймають майже усе і завжди, однак, за словами охоронця офісу (на час мого візиту інших співробітників на місці не було) виключенням є література еротичного характеру. А щодо завжди, то книги справді навіть не у робочий час можна залишити тому ж

охоронцю. Далі літературу передають потребуючим, зокрема, дітям, тому дитячі книги там завжди будуть не зайвими. Ще один варіант – комісійний магазин (в Тернополі такі є, зокрема, на проспекті Злуки і на першому поверсі центрального універмагу). До слова, там і придбати можна щось цікавеньке і недороге. Одну книжку, яку в Києві на Петрівці продають за 100-150 гривень, в одному з таких тернопільських магазинів я знайшов і купив за 25. Особливо багато там класичної літератури. Тепер ще декілька адрес. Станція юних техніків, що на Київській, охоче прийме у вас технічну літературу для дітей-підлітків, а також старі журнали про комп'ютери, телефони, іншу техніку, комп'ютерні ігри тощо. Будуть вдячні за хороші книги також у шкільних книгозбірнях, дитячих будинках та Петриківському геріатричному будинку- інтернаті, а ще в лікарнях, де люди вимушені тривалий час лежати без діла. Але через санітарні норми доцільно попередньо перепитати представників адміністрації. Ну і нарешті рекомендую Всеукраїнську благодійну акцію «Книжка на Схід», чю сторінку можна знайти в мережі «Фейсбук».

Станіслав Горохівський, слухач «Школи сучасної журналістики»

Молодіжна мода-2018: дівчата зазирають в юність мам

Навесні традиційно спостерігається сплеск зацікавленості модою. Та й нічого дивного – погода сприяє бажанню гарно виглядати і оновлювати та урізноманітнювати гардероб. Світові тижні моди вже закінчились, отже, можна зробити деякі висновки і про модні молодіжні тренди 2018 року. Щодо кольорової гами, то законодавці моди одностайно наполягають на дуже яскравій. Основними кольорами сезону є насичені жовтий, червоний, рожевий та фіолетовий.

Хто в пальто

Цього року модним є класичне затишне пальто прямого крою з поясом на зав'язку. Такий мінімалізм підкреслить жіночність, проте варто пам'ятати, що такий силует личитиме в основному струнким дівчатам високого зросту. Якщо ж ви бажаєте приховати зайву вагу або любляете вільний одяг, то ідеальними для вас будуть пальта «оверсайз» з широкими плечами або крій «бочечка». Щодо ж до кольорів та малюнку, то не помилитеся, якщо виберете тканини з геометричними фігурами, в смужку, комбінаціями різних різнобарвних блоків, або ж повністю пастельний варіант.

Революцією у моді верхнього одягу стає червоний шкіряний плащ, який однозначно не залишиться без уваги модниць. Можна носити його із звичайним гольфом та однотонними штанами. Не втрачають своєї актуальності і джинсові куртки класичного блакитного кольору – цього року їх прикрашають нашивки, малюнки та бахрома.

«Японка» та бретельки

Якщо в осінньо-зимовому сезоні популярністю користувались трикотажні плаття, які акцентували увагу на талії, то трендом весняно-літнього стануть вільні, легкі сукні крою «японка». Характерною ознакою нового стилю є натуральні тканини та знову ж таки яскраві кольори.

Для вечірніх виходів знавці радять обрати плаття-комбінації з шовку та атласу. Цього року мінімалістична естетика знайшла відображення у сукнях на тонких бретельках – історія моди знову повторюється, адже такий стиль білизни був популярний в 1990-х роках.

Не рвані джинси й шорти замість міні

Для створення власного сучасного образу варто насамперед добре розуміти, що вже вийшло з моди та які речі варто оновити. Ось, наприклад, жіночі сорочки, які ще рік тому мали

бути облягаючими та заправленими у штани чи спідницю, а сьогодні таке вже пережиток. Цього року модні об'ємні, просторі сорочки в стилі «оверсайз», які підкреслять елегантність. В тренді залишаються джинси. Але якщо раніше були модними різані й рвані джинсові штани, з камінням, стразами, то зараз це джинси у стилі 80-тих – класичний темно-синій колір, мінімалізм та «стрейч». Згадаємо ми цього літа і шорти із завищеною талією, які активно витісняють міні-спідниці.

Деталі – вирішальні

З настанням сонячних днів в моді будуть сонцезахисні окуляри в стилі ретро – окуляри 90-х або так звані окуляри-«авіатори». Моду 2017 року продовжують кольорові гаманці, капелюхи з широкими крисами, маленькі сумочки та туфлі на шпильках, які відмінно поєднуються і з сукнями, і з шортами. Але найголовніше – це пам'ятати, що саме деталі і є найчастіше вирішальними для модного образу.

Огляд молодіжної моди-2018 підготувала Лілія Костенко, слухачка «Школи сучасної журналістики»

Використано інформацію та фото з сайтів <https://vogue.ua>, <http://2018.pp.ua>, <https://nv.ua> та <https://www.elle.ru>

У Тернополі діє незвичайна приватна школа

Відбулася відкрита зустріч-знайомство з приватною тернопільською школою «ThinkGlobal». Так називається мережа приватних шкіл, шість з яких знаходяться у Києві, і лише одна – у нашому місті. Після невеличкої екскурсії навчальним

закладом батькам розповіли про його цінності та правила, про сам процес навчання, методи викладання та систему оцінювання. «Наші діти мають вміти не тільки виконувати вже визначені задачі, а й навчитися ставити задачі для вирішення певної проблеми», – наголосила у своєму виступі директорка школи «ThinkGlobal» Наталія Ткачук. – Тому вже з першого класу ми з ними працюємо над проектами, які, з одного боку, цікаві їм, а з іншого стимулюють дітей навчитися планувати, ставити цілі, взаємодіяти з іншими». Про цінності новаторського навчального закладу розповіла викладач, ментор (наставник) Мар'яна Гевко. «Цінності в розумінні школи «ThinkGlobal» – це те, прояв чого цінується у спільноті», – зазначила вона. – Відтак ми розглядаємо їх у двох аспектах – особистісному (соціальному) та пізнавальному. До першого належать життєва успішність студентів, рівність, демократичний підхід, чесність, довіра, відповідальність за власне навчання, вміння слухати і чути, атмосфера небайдужості, шляхи замість заборон, толерування помилок. До другого – допитливість і саморозвиток, практичність, самопізнання, мислення масштабними категоріями, мистецтво якісно помилятися, неупереджена дослідницька позиція, нелінійні рішення, креативне мислення майбутнім.

Цікавими є форми проведення занять та система оцінювання школі «ThinkGlobal» (про це розповіла ментор 2-3-х класів Марія Степанюк). Дисципліни, які вивчають, групують за трьома блоками – STEM-блок, гуманітарний та світоглядний блок. При цьому практикують проведення інтегративних занять, коли програмування, приміром, поєднують із українською мовою, математику – з музикою, бо такий нетрадиційний підхід сприяє кращому запам'ятовуванню матеріалу. Що ж до системи оцінювання, то є три її різновиди – XP, кепси та сертифікаційні роботи. Система XP полягає у тому, що студенту дають завдання, відповідно до його рівня знань. За виконання базового завдання дають 70 балів, додаткового – 30, і за допомогу іншим – 20. Після усіх занять модуля ці бали сумуються. Кепсиж – це своєрідні картки, які можна отримати за надзвичайне досягнення чи виконання важливого завдання – наприклад, організацію цікавого уроку на місці викладача. Якщо учень впорався, то отримує певну (залежно від складності

завдання) кількість кепсів, які згодом можна буде обміняти на додаткові бали з певних дисциплін, або похід в кіно, ігрову кімнату тощо. З кожної дисципліни протягом певного періоду часу студенти вивчають конкретний модуль. В підсумку пишуть сертифікаційну роботу (щось на кшталт контрольної роботи у школі), яка й показує, наскільки засвоєно матеріал модуля. Учні 1-3 класів за цими системами не оцінюються.

При школі також діють різноманітні гуртки, які діти можуть обирати залежно від особистої зацікавленості: спортивні (брейкданс, хіп-хоп, самозахист, йога), іноземної мови (англійська, німецька, китайська), STEM (програмування, робототехніка, шахи, досліді), мистецькі (арт-клуб, ораторська майстерність, літературний клуб, дизайн і макетування). Відвідування таких гуртків платне, і ця сума не входить у вартість навчання. Що ж до вартості навчання, то за рік вона складає 55 тисяч гривень. Але оплату можна здійснювати посеместрово та помісячно.

До речі, максимальна наповненість одного класу – 14 осіб. Цього року набір проводитиметься у два перших класи (наразі у перший клас набрали 17 дітей. Взагалі ж, відколи школа розпочала свою діяльність, набір проводили з 1-го по 6-ий клас. Цьогорічний же набір відбуватиметься вже з 1-го по 9-ий клас (правда, лише за умови достатньої кількості учнів). А вже в 2019 році планують проводити набір з 1-го по 11-ий клас. Наталія Ткачук також повідомила, що в новому навчальному році відкриється ще один корпус закладу, який знаходиться на масиві Дружба (вулиця Тролейбусна, 10).

Софія Борак, слухачка «Школи сучасної журналістики»

На фото – у школі “ThinkGlobal”

Фото зі сторінки школи у мережі Facebook

Хто у Тернополі п'є наймоднішу каву?

Дуже багатьом зараз важко уявити ранок без чашки запашної кави, яка наче заряджає енергією. Культура кави почала розвиватися ще кілька сотень років тому, та в сучасному світі її розвиток досяг нового рівня. Кавова індустрія активно крокує в ногу не лише з світовою культурою, а й з технологіями та модою. Цей напій має настільки широку рецептурну гамму, що кожен може знайти для себе свій ідеальний варіант. Якій же каві надають перевагу тернополяни?

Як відомо, Тернопіль – це місто студентів, тому я розпочала своє дослідження саме з молоді. Після опитування та відвідування найпопулярніших серед молоді кавових закладів я зробила декілька висновків. В першу чергу з'ясувалося, що молоді люди є найбільшими кавовими експериментаторами, які люблять каву за оригінальними рецептами та експериментують з різними добавками. А от студенти-африканці, як виявилось, не є великими поціновувачами кави – вони надають перевагу таким напоям, як какао і гарячий шоколад. Інші молоді іноземці, які відвідують наше місто, замовляють зазвичай еспресо або капучіно. Та найпопулярнішим напоєм серед молоді є лате – м'яка кава з ніжним молочним смаком. А от серед старшого покоління тернополян, за ствердженням працівників кав'ярень та барів, в моді класичне еспресо. Чоловіки надають перевагу міцному, строгому еспресо або більш легкому американо. А представниці прекрасної статі найчастіше вибирають такі варіанти, як лате, капучіно та американо з молоком.

На вибір кавового напою певним чином впливає і рівень кав'ярень та їх контингент. Елітні кав'ярні, приміром, ніколи не зраджують класиці, а стильні та молодіжні завжди прагнуть

зацікавити своїх відвідувачів чимось новим та оригінальним. Можна також говорити і про сорти, види та способи обжарювання кави, які теж впливають на вибір, але відсоток людей в нашому місті, які всерйоз цим переймаються, надто малий – це або дуже досвідчені кавомани-гурмани, або ж ті, чия робота безпосередньо пов'язана з кавою. Треба згадати і про головний біль кожного бариста – псевдогурманів, які винайшли такі напої, як, приміром, пістретто, макіто та лате без молока.

Підсумовуючи ж всі коментарі, надані мені відвідувачами та працівниками тернопільських кав'ярень, можна зробити висновок, що найбільш популярною і модною кавою в Тернополі залишається на сьогодні лате. Мабуть, не зважаючи на те, що в нашому місті кавовий бізнес є досить успішним, тернополяни ще не навчилися по-справжньому смакувати каву. На відмінну від жителів Європи, де найпопулярніший вид кави – це еспресо.

Надія Павлюк, слухачка «Школи сучасної журналістики»

На фото – авторка публікації з наймоднішою тернопільською кавою

Фото Ольги Павлюк

Це знають про тернопільський став лише рибалки

Як відомо, нещодавно виповнилося аж 470 років тернопільському ставу – справжній окрасі та гордості нашого міста, адже таким не може похвалитися більше жоден обласний центр України. Великих і різних змін зазнавав він впродовж цих кількох століть, а особливо – впродовж останніх десятиліть, але одне залишалось незмінним – його береги та плесо завжди притягували

рибалок. У них ми і вирішили розпитати про став. І ось що почули.

Петро:

– Знаю, що в 70-х роках минулого століття проводилося його очищення і зарибнення: за допомогою земснаряду викопували заглибини на дні біля кутківцецького лісу та білецького мосту. Туди «завантажувалися» мальки для розмноження. А тепер... Літом запах навколо ставу стоїть просто жахливий, а все по тій причині, що колись у став впадала річечка Рудка – текла вона з того боку, де зараз розміщується вулиця За Рудкою. В радянські часи Рудку «закрили» зверху плитами, відтак в неї почали потрапляти через каналізацію стічні води з усього мікрорайону. А ще, коли рівень озера знижується, то біля набережної викидає велику кількість молюсків, які теж викликають сморід».

Богдан:

– Тут можна витягнути зазвичай окунців чи плотву, але інколи трапляється і щука, судак. Я вже рибалка зі стажем – зі своїх 56-ти десь років 40 займаюся риболовлю. На ставу завжди багато народу, і багато з них займаються браконьєрством: залишають «екрани» (сітки для незаконного лову риби), дехто вдається навіть до вилову за допомогою підводної рушниці, гарпуна. 2 роки тому, коли лід був прозорим, я побачив біля берегу сітку з рибою. Ми з хлопцями її витягли, то в ній було 16 товстолобів, і найменший мав 12 кілограмів! І ще дещо згадав – можливо, це вас зацікавить. Багато риби зі ставу має гельмінти, і навіть при термічній обробці їх яйця повністю не знищуються. Думаю, що потрібно провести тут якісь санітарні заходи, хоча б вапном, для оздоровлення риби.

Валерій:

– Канал ставу нещодавно прочистили, і прохід течії став кращим. Щодо історії, то знаю, що його перебудовували понад сто років тому: встановлювали нову дамбу, пластини на вході і виході течії, щоб озеро не замулювалось. На той час набережна

ставу представляла собою одне суцільне болото. Зараз дехто радить очистку вапном, але ж воно забирає кисень у риби, і в результаті вона буде гинути. Краще очищувати воду, запускаючи сомів та товстолобів, які будуть активно поїдати водорості і тим самим очищуватиме став.

Юрій:

– Я живу в Скалаті, але на вихідні приїжджаю в Тернопіль до друзів, щоб разом рибалити. Літом беру з собою надувний човен і запливаю аж на середину, закидаю спінінг і веду твістером (гумова приманка –авт.), імітуючи живу здобич. Так можна і хорошу щуку зловити. Взимку ж здобич дрібніша, бо практично вся риба залягає на дні, і якщо сильний мороз, то доводиться свердлити лід досить довго. Що я знаю про став? Знаю, що його почали приводити до ладу вже після Другої світової війни, щоб зробити гарну водойму, прилягаючу до парку.

Сергій:

– З історії тернопільського ставу я наврядчи можу щось згадати. Хіба що про те, що 20 років тому в нього зливали відходи з бавовняного комбінату, і вода набувала характерного хімічного забарвлення. А зараз, знаю, що тут водиться багато видів риби – плотва, лящ, карась, останнім часом з'явилося багато сомів. Близько 10 років тому я з друзями-водолазами здійснював зарибнення ставу. Тоді ми випустили в нього маленьких сомів, зараз же вони вже досягають 18-20 кілограмів. Рибні місця є практично на всій акваторії, і всюди клює добре. Ловити можна за будь-якої погоди, проте навіть краще за вітряної, бо тоді на поверхні води збурюються хвилі і у воду надходить більше кисню, через що покращуються метаболічні процеси в організмі риб. Зимою для того, щоб зробити лунку в кризі, я використовую спеціальний бур. І вудочку беру коротку, так зване зимове вудилище, призначене лише для того, щоб опустити приманку у воду і чекати «жертву», виймаю ж рибу із води вже власними руками. Якщо ж говорити про мої особисті рибацькі досягнення тут, то це судак вагою 3 кілограми. В

останні роки чомусь саме цей вид риби трапляється найчастіше.

Володимир Ціхоцький, слухач «Школи сучасної журналістики»

На фото – так виглядала акваторія тернопільського ставу біля набережної в 70-ті роки минулого століття

Фото з сайту «Від Тарнополя до Тернополя»

Як краєзнавчий музей став творчою майстернею

Великдень – це ціла низка особливих обрядів, яких дотримувалися наші предки ще з сивої давнини, намагаємося дотримуватися їх і ми сьогодні. Допомогли цьому майстер-класи, які відбулися днями в Тернопільському обласному краєзнавчому музеї для школярів (зокрема, учнів 2-7 класів тернопільських загальноосвітніх шкіл № 24 та №6). Майстер-клас із писанкарства провели майстри народних ремесл Ярослав Осадца, Анжеліка Кононюк, Тетяна Семенець та волонтер Юлія Гаргай. Вони розповіли про особливості техніки розпису та значення символів, відтак кожен бажаючий створив свою писанку, яка уже незабаром прикрасить великодній кошик.

Майстер-клас із витинання сюжетів великодньої тематики для прикрашання оселі запропонувала народна майстриня Галина Дудар, виготовляти ляльок-мотанок навчала вчителька школи №11 Алла Шушкевич, а майстер-клас із скульптури по яєчній шкаралупі (ця техніка є дуже рідкісною і делікатною) провів професор кафедри історії педагогічного університету Микола Бармак. Та найбільш очікуваним був, мабуть, майстер-клас із стилізованої форми декоративної писанки під керівництвом члена національної Співки художників України Степана Мамчура.

«Наш столяр запропонував зробити велику писанку (заввишки 1,40 метра) та розмалювати її, а щоб зробити з цього емоційне спільне дійство, ми вирішили запросити школярів, -розповіла завідувача відділу науково-просвітницької роботи музею Наталя Українець. – Традиція виготовлення подібних писанок вже набула поширення по всій Україні. Тепер є така писаночка і в Тернополі. Зараз вона прикрашає вестибюль музею».

Також учасники майстер-класів мали змогу оглянути тематичну виставку фондкових матеріалів «Я писала писаночку...», де представлені різноманітні техніки розпису писанок. Це дало усім змогу ще більше поринути в особливу атмосферу підготовки до свята Воскресіння Господнього.

Ольга Боднар, слухачка «Школи сучасної журналістики»

На фото – під час спільної роботи над незвичайною писанкою

Фото автора

Сила журналіста – в знанні своїх прав і обов'язків

Тренінг на тему «Юридичні аспекти діяльності журналістів» провела у Тернопільському прес-клубі відома медіа-юристка, медіа-тренерка Інституту розвитку регіональної преси Людмила Панкратова. Насамперед пані Людмила наголосила на тому, що журналістика – це дуже відповідальна і дуже важлива для суспільства робота, адже журналіст досліджує теми, які хтось хоче замовчати, або до яких необхідно привернути загальну увагу. Україна ратифікувала “Європейську Конвенцію про захист

прав людини і основоположних свобод” ще в 1997 році. Тож у нас є великий масив законодавства, який допомагає журналістам в їхній діяльності. Та передусім вони повинні дотримуватися професійних стандартів, а це означає, що журналіст не може зловживати своїми правами. Одним з регуляторів є Незалежна медійна рада – це експертний орган, в якому працюють кваліфіковані юристи та інші фахівці, які добре знаються на міжнародних стандартах. За висновками цієї ради Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення може виносити теле- і радіо- каналам попередження та накладати штрафи, якщо вони допускають у своїй діяльності ті чи інші порушення.

Розглядаючи різні неоднозначні моменти журналістської практики, Людмила Панкратова зазначила, зокрема, що право на свободу вираження може вступати в конфлікт з іншими правами. Наприклад, з правом на приватне життя публічних осіб. Хоча останні мають бути терпимими до того, що журналісти його висвітлюють. Акцентувала тренерка увагу і на тому факті, що чимало громадських організацій працюють як журналістські. Їх члени мають відповідні посвідчення, готують інформаційний матеріал, проводять журналістські розслідування, ведуть свої сайти тощо. Але і в таких організаціях має бути чітке дотримання журналістських стандартів, а от про це, на жаль, нерідко забувають. Особливо на час виборів, коли багатьом спостерігачам видають відповідні посвідчення, але що відбувається після виборів – мало кого хвилює. Тому, на думку Людмили Панкратової, потрібно вносити законодавчі зміни, аби внормувати такі ситуації.

Під час тренінгу було розглянуто низку законодавчих актів про права та обов’язки журналістів, обговорено нюанси доступу до публічної інформації, а також правила проведення фото- і відео-зйомки та використання технічних засобів під час інтерв’ю.

Захід відбувся в рамках проекту «Регіональна школа сучасної журналістики», що його реалізує Тернопільський прес-

клуб за підтримки Фонду розвитку ЗМІ Посольства США в Україні.

Галина Жук, слухачка «Школи сучасної журналістики»

Такою «машиною часу» може скористатися кожний

Заирати в минуле не менш цікаво, ніж у майбутнє. І для цього кожний з нас може скористатися найдоступнішою «машиною часу» – підшивками старих періодичних видань. В Тернопільській обласній універсальній науковій бібліотеці я поцікавилася, яка найстаріша газета є в їхніх фондах. Виявилось, що це «Вільне життя» за 1945-й рік. Взагалі ця газета вперше вийшла у світ 3 жовтня 1939-го, однак попередні номери, на жаль, не

збереглися. І ось я беру до рук підшивку з пожовклими, подекуди надірваними сторінками...

Газета зовсім не схожа на сьгоднішні випуски «Вільного життя». Дуже мало ілюстрацій, найпростіше оформлення. Що ж до тематики, то відразу видно, що це газета воєнного періоду. В той час ще тривала Друга світова, тож в центрі полос – оперативні зведення з фронту. Однак ще більше уваги приділено так званим ідеологічним матеріалам та прославланню керівних органів радянської влади.

«Могутня зброя перемоги», «Вище рівень більшовицької критики й самокритики», «Селяни вітають звернення радянського уряду», «Радянський патріот» – такі заголовки говорять самі за себе. Тексти теж суттєво відрізняються від тих, що ми звикли читати в газетах сьогодні. Чимало матеріалів з усіх кінців тодішнього Радянського Союзу. Про економіку – в основному маленькі звіти з тієї чи іншої галузі сільського господарства чи промисловості. А в одному з переглянутих номерів за січень того ж 1945-го увагу несподівано привернула ...добірка для дітей. У ній автори розмістили три дитячих вірші та один невеличкий прозовий твір, і було навіть трохи дивно, що такому там знайшлося місце.

В цілому ж після перегляду підшивки більш як 70-річної давності я справді неначе потрапила на короткий час у зовсім інше життя.

Софія Борак, слухачка «Школи сучасної журналістики»

На фото –перша сторінка тернопільської газети «Вільне життя» за 3 січня 1945 року

Фото автора